

Beste donateurs,

Malibongwe is blij met deze nieuwsbrief die onder andere gevuld is met berichten van de studentes zelf. Sooreya Mboya heeft ons geschreven over de voortgang van haar studie en haar leven in Zuid-Afrika.

Om u inzicht te geven in de hele groep van studentes die wij momenteel ondersteunen, hebben we een kort overzicht toegevoegd van alle studenten die nu met uw geld studeren. Namens hen, nogmaals hartelijk dank. In de volgende nieuwsbrief zult u meer over hen horen omdat een van onze bestuursleden, Gonny Smitskamp, deze winter naar Zuid Afrika gaat (op eigen kosten uiteraard) om de studentes te bezoeken. Zij zal een uitgebreid verslag voor u schrijven.

In deze nieuwsbrief vindt u tevens een boekverslag en een financieel overzicht van het afgelopen jaar. Dit jaar hebben wij wederom een aanvraag voor subsidie gedaan aan de Gemeente Delft. Wij hopen dat deze gehonoreerd wordt.

Rest nog een prettige mededeling. Ons bestuurslid Sanne van 't Hof is onlangs bevallen van een zoontje: Elian.

Over de vrouwen die we financiële ondersteuning bieden.

Meestal leren we de vrouwen die we steunen door de tijd heen wat beter kennen.

Het helpt enorm als iemand van het bestuur hen bezoekt, zoals Sanne en

Trudi in 2003 hebben gedaan. Ook voor de motivatie van de vrouwen werkt dat bevorderend. In deze tijd van computers en e-mail gaat het contact vaak ook sneller, maar ik zou de fax nog niet kunnen missen. Niet iedereen heeft toegang tot een computer en zelf aanschaffen is vaak veel te kostbaar. De ouderwetse post via brieven is nog altijd niet zo betrouwbaar. Er blijken toch nog veel brieven zoek te raken of er erg lang (soms 3 maanden) over te doen.

Bij de vrouwen die we steunen is er een aantal vrouwen die een verpleegkundige opleiding volgt. We krijgen hiervoor steeds meer aanvragen, natuurlijk vertellen ze het aan elkaar door. In Zuid-Afrika wordt je opleiding tot verpleegkundige niet betaald door de instelling waar je werkt, maar moet je die zelf bekostigen. De opleiding duurt 2 jaar. Ik stel de vrouwen voor:

Eunice, 38 jaar oud en erg bevlogen om vooral Aids/HIV te bestrijden. Ze heeft een man en 2 kinderen. Ze heeft hiervoor een baan als controleur gehad en kreeg goede referenties mee.

Zandile, 47 jaar, moet nog 1 jaar leren, voordat ze aan de slag mag. Ze heeft een man en 4 kinderen, tevens schoonouders die van hen afhankelijk zijn. Een neef die hen eerder financieel ondersteunde is overleden.

Duduzile, 39 jaar; wil graag een gemotiveerde verpleegkundige zijn, die de gezondheid van mensen bevordert.

Peggy, 33 jaar, maakt als alles naar wens verloopt deze maand haar laatste examens. Ze heeft voor verpleging

gekozen om anderen te kunnen helpen. Ze is alleenstaand en heeft 2 kinderen, en ze heeft ook financiële hulp van haar moeder gekregen.

Nomusa, 45 jaar, schrijft dat de bijdrage van Malibongwe haar leven ten goede heeft gekeerd. Dit jaar wordt haar laatste studiejaar. Haar eerste jaar heeft ze heel goed afgesloten.

Opvallend is dat deze vrouwen gemiddeld ouder zijn dan de anderen die we steunen, soms al een andere baan hebben gehad en vaak zeer gemotiveerd voor dit beroep kiezen. Zuid-Afrika heeft ze hard nodig.

Verder steunen we 4 vrouwen die informatietechnologie studeren:

Zikhona, 19 jaar, heeft gekozen voor financiële informatietechnologie, vooral omdat ze denkt dat dit van nut kan zijn voor de gemeenschap waar ze uit komt.

Nokuzola, 21 jaar, hoopt haar creativiteit kwijt te kunnen in het ontwerpen van websites en haar blikveld met deze studie te verruimen. Ze is bezig met haar derde jaar.

Abongile, 21 jaar, helpt medestudenten met bijlessen. Als alles goed gaat haalt ze dit jaar haar diploma.

Babalwa, 25 jaar, sinds vorig jaar ondersteund door Malibongwe.

En dan zijn er nog:

Zandile, 20 jaar, studeert rechten, zij is opgegroeid als wees en door oma grootgebracht.

Noxhanti, 25 jaar, studeert psychologie, wordt al 3 jaar door ons ondersteund, gaat bijna afstuderen en hoopt dan een baan te vinden.

Weziwe, 26 jaar, studeert politicologie en talen, ze weet wat ze wil en is van plan bruggen te slaan met haar talenkennis.

Docenten zijn erg positief over haar, ze valt op door haar prestaties en inzet. Ze heeft een zoontje van 2 jaar oud.

Yaseke, 24 jaar, studeert scheikunde. Ze heeft deze richting gekozen om mee te helpen medicijnen te ontwikkelen tegen HIV en Aids en kanker. Deze ziekten doden velen en daardoor komen er ook steeds meer wezen.

Gugu, 21 jaar, studeert economie, moet nog 2 jaar om haar bachelors diploma te halen. Ze is de dochter van een weduwnaar met een klein pensioen, zodat een beurs voor haar de enige mogelijkheid is om haar droom te verwezenlijken.

Tlalane, 24 jaar, studeert personeelsmanagement. Ze is blij met de kans die we haar kunnen bieden.

Sooreya, 21 jaar, studeert accountancy en bedrijfsrecht, en is bezig met haar laatste jaar. Ze is een hardwerkende enthousiaste vrouw en ze houdt ons met uitgebreide rapporten op de hoogte.

Loyiso, 22 jaar, wil accountant worden. Ze moet nog 2 jaar studeren. Ze heeft een studie gekozen in een vakgebied dat nu vooral nog door blanke mannen wordt gedomineerd. Ze denkt positief en werkt hard.

Noxolo, 26 jaar, is zojuist afgestudeerd als arts en gaat aan het werk in Port Elizabeth Hospital. Ze is anderhalf jaar geleden bezocht door Sanne en Trudi en ze heeft hard gewerkt.

Boekbespreking: The Quiet violence of dreams van Kabila Sello Duiker.

Uitgegeven door Kwela Books in 2001

Het boek gaat over een Zuidafrikaanse vrouw uit de post apartheidperiode. Duiker, met wie ik affiniteit voel, zowel om zijn boek 'The quiet violence of dreams' als wel omdat ik hem ontmoet heb op het festival Winternachten in januari 2004, dat jaarlijks in Den Haag gehouden wordt.

In dit boek is de hoofdpersoon Tshepo. Zijn kameraad-vriendin is Mmabatho. wat in het Xhosa 'vertrouwen' betekent.

Tshepo introduceert haar bij de lezer met de woorden: 'When I first saw her I remember thinking she could give birth to a whole rugbyteam and she would still have energy and grace'.en '(she has) a sense of coarse feminine strength'. Tshepo draait door en komt in een psychiatrische inrichting terecht. Daar bezoekt Mmabatho hem met enige vrienden. Tijdens een wandeling beramen de vrienden een plan om Tshepo uit de inrichting te smokkelen. Mmabotho raadt dit af en doet niet mee. Toch worstelt de sterke Mmabotha met haar identiteit in het land waar blank zoveel jaren dominant was en ook nu na de opheffing van de apartheid, nog is. Mmabotho krijgt een nachtmerrie waarin ze haar overleden grootmoeder ontmoet. Grotmoeder heeft een kaal hoofd vol korsten en puisten. Op haar eigen hoofd voelt ze tot haar schrik geen kroesend zwart haar, maar gladdegrijze haren. Grootmoeder reageert woedend omdat ze haar haar glad heeft. Ze zegt: wat is er mis met kroeshaar? Schaam je je daarvoor? Er zit kracht in een spiraal. Mmabatho

kent de strijd van veel zwarte vrouwen om hun haar. Hun schoonheidsideaal is dit glad en blond te hebben .

Mmabotha heeft een Duitse minnaar, waar ze zwanger van wordt. Hij bezweert haar dat hij van haar houdt en niet zonder haar kan. Haar moeder maakt haar verwijten. 'Hij zal toch niet met je trouwen'. Dat blijkt, wanneer de jonge man zegt weliswaar niet zonder haar te kunnen, maar toch zijn vrije leventje niet op wil geven voor een huwelijk.

Als haar trouwe kameraad, Tshepo - weer op vrije voeten - haar bezoekt en zegt, dat hij afscheid komt nemen omdat hij in een andere stad gaat wonen, vertelt zij hem dat zij zwanger is en haar kind, dat in liefde verwekt is, wil houden en zonder diens vader zal opvoeden.

Om haar te troosten zegt hij onhandig dat hij haar haar mooi vindt zitten. Zij vertelt hem dan dat dit een traditionele haardracht is voor zwangere vrouwen die gezondheid en kracht symboliseert.

In het begin van 2005 bereikte ons het bericht, dat de schrijver een eind aan zijn leven heeft gemaakt.

Brief van Sooreya Mboya

Ieder jaar vragen we aan de studentes of ze een verslag willen sturen van hun ervaringen van het afgelopen studiejaar. Hieronder volgt een impressie van de ervaringen van een van onze studentes, namelijk Sooreya Mboya.

Sooreya Mboya studeert aan de Technikon (soort HBO) van Pretoria accountancy en bedrijfsrecht. Ze is nu met haar laatste jaar bezig. Ze schrijft over haar afgelopen studiejaar:

Ik ben behoorlijk geschokt door de manier waarop de Nederlandse Marleen Konings is verdwenen en gestorven. Gelukkig hebben de gemeenschap, de politie en zakenmensen heel goed met elkaar samengewerkt om haar te vinden. Hier zag ik de behulpzaamheid die ik ken van heel veel Zuid Afrikanen in terug. Helaas zijn er ook enkele gewelddadige mensen die in ons land leven. Door mijn band met Malibongwe leek het erop dat ik me meer verbonden voelde met de Nederlandse studente. Een andere leerervaring afgelopen jaar was de dood van een jonge studente Brenda Fassie. Zij was een musicale legende in de meeste Afrikaanse landen en zij is gestorven aan een aan drugsgelerateerde ziekte. Van haar leven heb ik geleerd dat je nooit moet beginnen met het uitproberen van drugs uit nieuwsgierigheid. De mensen die wel al drugs gebruiken, moeten meteen hulp zoeken; laat je toekomst niet vernietigen door drugs!

Verder heeft ons land dit jaar (2004) 10 jaar vrijheid gevierd. Voor mij, als zwarte vrouw betekent deze vrijheid veel. Ik kan nu werken in posities die anders alleen toegankelijk waren voor andere rassen. Ook sekse is geen discriminerende factor meer, te meer

omdat de overheid positieve discriminatie stimuleert om de ongelijkheden, die veroorzaakt zijn door het vorige regime, op te heffen. Op persoonlijk vlak was het dit jaar een strijd tussen het vinden van een stage of baan en mij concentreren op mijn studie. Ik heb me erg ingezet om naast mijn studie een baan te vinden, omdat dat me onafhankelijk kan maken en ik op deze manier ervaring opdoe voor als ik straks mijn diploma heb. Ik heb dit jaar vier modules gevolgd en ben voor alle vier geslaagd. Daarnaast heb ik een parttime baan als bediende op een golfclub gevonden. Dit is niet de baan die ik in de toekomst zou willen hebben, maar een stap in de goede richting. Ik ontmoet op deze manier zakenmensen die mijn toekomstige werkgevers zouden kunnen zijn. Ook dit jaar waren er op de Technikon weer studentenstakingen en protesten tegen de verhogingen van de collegegelden. En ook dit jaar heeft Malibongwe me gered, omdat ik mijn collegegeld heb kunnen betalen. Ik wil jullie daarvoor bedanken!

Het jaar 2005 is mijn laatste jaar als een student. Twee van mijn lange termijn doelen zijn een auto kopen en een huis voor mijn moeder, die nu in een hostel woont. In 2005 begin ik met rijlessen, zodat wanneer ik een auto kan kopen, ik ook kan auto rijden.

Mijn andere lange termijn droom is om mijn gemeenschap te versterken door een school voor kinderen met leermoeilijkheden, zoals bij mijn broer, op te richten. Mijn grootste droom is dat geen enkel kind onderwijs wordt onthouden, ook al is hij of zij een langzame leerling, epileptisch of zwakbegaafd!

Tenslotte heb ik op televisie gezien dat jullie land op verschillende gebieden ons land steunt.

Ik wil jullie laten weten dat dit niet onopgemerkt voorbij gaat aan mij.

Verder wil ik Trudi en Sanne bedanken voor hun bezoek vorig jaar, ik vond het een speciale ontmoeting!

Tot zover de brief van Sooreya.